

Erken dat de effectentaks een doodgeboren kind is

13 oktober 2017 05:05

Anton Van Zantbeek

De politiek moet de moed hebben om te erkennen dat de effectentaks een doodgeboren kind is. Koppig doorzetten is geen alternatief. Er zullen dan enkel verliezers zijn.

Door Anton van Zantbeek, advocaat bij het kantoor Rivus en professor FEB KU Leuven / FHS

De effectentaks van het Zomerakkoord blijft de gemoederen beroeren. Er is slechts één rode draad : niemand is tevreden. Links vindt het een schamel doekje voor het bloeden. Fiscale rechtvaardigheid krijg je niet met een bijdrage van 0,15%. Voor rechts is het een onaanvaardbare confiscatiebelasting. Het is nu al zeker dat het tarief van 0,15% bij een eerstvolgende begrotingscontrole zal worden verhoogd. De beurstaks dient als voorbeeld. Die is de laatste vijf jaar evenveel keren verhoogd.

Iedereen heeft gelijk. Eerlijkheid wordt er niet bereikt, het is een platte vermogensbelasting die bovendien netto niets oplevert. Ze wordt dan ook overal afgeschaft. Zelfs Frankrijk schaft de ISF (impôt de solidarité sur la fortune) af. Om dan als klein landje met een open economie een dergelijke belasting in te voeren, heeft veel weg van Don Quichote spelen.

Niet enkel overstijgen de kosten de baten. De belasting zal ook leiden tot een ongeziene kapitaalvlucht. Voor niet-inwoners is dat een evidentie. Waarom vermogensbelasting op mijn effectenportefeuille in België betalen, als ik dat in geen enkel ander land ter wereld moet doen? Maar ook inwoners zoeken naar 'oplossingen'. Google geeft als eerste zoektermen bij effecten taks, ontwijken, omzeilen en vermijden. Dat zegt genoeg.

Grondwettelijk Hof

In die hysterie komt nu ook de Raad van State met haar analyse. Die is vernietigend voor de effectentaks. Vernietigend moet letterlijk worden genomen. Indien de regering de taks zondermeer doorduwt, is het waarschijnlijk dat de taks zal worden vernietigd door het Grondwettelijk Hof. Daarvoor moet je het advies van de Raad van State gewoon overpennen en indienen als vernietigingsverzoek.

Uiteraard zijn niet alle punten van kritiek van de Raad van State op zich gronden tot vernietiging. Maar één of meerdere kritieken zullen wel raak zijn. Er zijn bovendien nog Europeesrechtelijke problemen met de effectentaks.

Los van de striemende kritiek op de effectentaks zelf, is de Raad ook ongemeen hard voor de manier van werken van de regering. De regering wordt over de knie gelegd over het amateuristische haast- en spoedwerk: *'In het verleden is al herhaaldelijk gebleken dat voor dergelijke niet aan een grondig en voldragen*

onderzoek onderworpen regelingen, naderhand veelal reparatiewetgeving nodig is, waardoor veel van de voordelen van het snelle optreden verloren gaan.'

Hetzelfde scenario

Daar raakt men het tere punt van het Belgische begrotingswerk. Het scenario is al enkele jaren hetzelfde. Er moet geld gevonden worden. Hiertoe pookt iedereen het begrotingsvuur op met symbolen en heilige huisjes. Maar er moet wel een akkoord gevonden worden. Daartoe steken de ministers de koppen bij elkaar. Onder grote tijdsdruk wordt onderhandeld.

In de zoektocht naar de miljoenen wordt druk getelefoneerd met de achterban, het middenveld en de sectoren. En dan lanceert iemand ondoordacht een idee: een effectentaks. Om 4 uur 's ochtends lijkt dat niet zo'n slecht idee. En dus is er de ontknoping. Een tweet wordt door de premier de wereld ingestuurd; 'Agreement #begov'. We kunnen gaan slapen.

Eenmaal terug wakker wordt pijnlijk duidelijk welk gedrocht de symbooldiscussie heeft gebaard. Ditmaal is het de effectentaks. Eerder was het de speculatietaks, de rijkentaks en de kaaimantaks. Stuk voor stuk schoolvoorbeelden van het niet werkende compromis à la belge.

Efficiënt is dat niet. Het moet zakelijker en professioneler. Weg met de emotionaliteit en symbolen. Bij belastingen moet de focus liggen op netto opbrengst, billijkheid en rechtszekerheid. Zo min mogelijk korterijen, administratie en rompslomp tegenover een zo groot mogelijke opbrengst. Die zakelijke aanpak start met een politiek akkoord, waarna technische experts van financiën, universiteiten en de praktijk meerdere voorstellen uitwerken. Vervolgens kiest de politiek één van die voorstellen.

Vandaag staat het vast dat de effectentaks een doodgeboren kind is. De politiek moet de moed hebben om dat ook te erkennen. Maar na het debacle van de speculatietaks wil CD&V niet het zoveelste blauwtje lopen. Koppig doorzetten is geen alternatief. Er zullen dan enkel verliezers zijn. Veel meer dan grote economische schade zal de effectentaks immers niet brengen. En dan is het beter ten halve gekeerd, dan ten hele gedwaald.

Bron: De Tijd

Copyright De Tijd